

La Rosa Serra recordant aspectes d'en Salvador Espriu. Foto A. Remolins

Ara digueu: "Nosaltres escoltem les veus del vent per l'alta mar d'espigues." Ara digueu: "Ens mantindrem fidels" per sempre més al servei d'aquest poble."

Bibliografia:

OBRES COMPLERTES, I POESIA.
Edicions 62, Barcelona 1968

Les cites de l'article corresponen successivament a:

El Minotaure i Teseu pàg. 284

Entrada pàg. 75

Cançó d'albada pàg. 255

La pell de brau. Poema XLVI pàg. 379

Inici de càntic en el temple pàg. 518

Vocal: *Alfons Garcia*

Rosa Serra i Sala

26 de març Recorregut per Gallecs - Monestir

Un dels recorreguts més recomanables i vistosos d'aquesta zona és fer l'antic i tradicional camí de Palaudàries que antigament arrencava de la carretera, avui avinguda de Jaume I de Mollet, per l'era de Can Xafarrocs i pujava després de travessar la via del Nord, travessant la plana Lledó, enfilant-se per la carena de la serra de llevant de Gallecs. També conegut com a camí de Sant Valerià, per la gent de Mollet, perquè la utilitzava per anar a aquest aplec de Lliçà d'Amunt. Passa formant terminal amb Parets per la carena, i durant bona part del seu recorregut divideix pel seu centre els dos municipis. També el podem sentir anomenar la carretera de Palaudàries o el camí de la Serra de Palaudàries. A Can Vila en diuen la Carrerada, perquè era pas del bestiar.

L'antic camí en el poble avui és convertit en carrer, seguint el mateix traçat fins arribar a la Ronda i la via del Tren, a partir d'aquest punt ha patit uns canvis substancials i traumàtics, al costat de llevant s'hi han fet diversos tipus d'actuacions urbanístiques, creuant l'autopista A-7 en sentit est-oest.

La serra quan comença a enlairar-se, dividia antany la zona de la parròquia de Mollet a la seva falda llevant de cara al torrent de Merdans, de la de ponent abocada a la parròquia de Gallecs i el torrent Caganell. Anomenada també la serra del Cementiri, de la Torre de Malla i de Sant Valerià.

Travessada l'autopista, podem recuperar el de cara al nord, tot just al costat de llevant, on hi ha dos dipòsits d'aigua un de rodó i l'altre quadrat. A ponent en suaus ondulacions les peces acolorides amb incipient alfals espurnejat de blanc de les primeres flors que tot just apareixen, contrasta amb els ocres i sienes a vegades gairebé blanquinosos dels camps conreats de poc, terres de Gallecs que després del fons de la vall tornen a enlairar-se fins la serra dels Bandolers, contrastant amb un nítid cel blau, netejat pel fi oreig d'un matí hivernal i assolellat, amb un fons únic, la silueta de Montserrat. A vegades un vent fort que ventila l'espai t'ajuda a seguir la magistral classe de geografia vallesana que s'ofereix des d'aquest punt. Al fons al sud-est les tres Corones, el turó del Pi Candeler, Castellruf, Sant Miquel, Céllecs, allargant-se de cara al nord-est les primeres estribacions del Corredor i a l'altre costat salvant la Tordera, la muntanya s'enfila fins a Santa Helena i llargament, gairebé com en un dels dos olis inoblidables d'en Serret pintat des de Canovelles, puja al cim més conegut, el turó de l'Home, cau a la capçalera de la Tordera i novament s'enfila, treient el nas el Matagalls, el Sull, el turó de Tagamanent, davalla al Congost, puja les cingleres de Bertí, deixant entreveure sota el Pollancre la imatge de Puiggraciós, l'esquena d'ase amb les cases col·locades estratègicament a Sant Feliu, el Montmajor, la serra Llarga i la Mola, Sant Llorenç de Munt tancant el paisatge.